

ČEMU REŠEVATI FRANCA IN NJEGOV FAŠIZEM V ŠPANJI

Leta 1946 je na zboru Organizacije Združenih narodov delegacija poljske republike predlagala odpraviti zadnji ostanek Hitlerjevega-Mussolinijevega fašizma v Evropi — namreč z ekonomskim in političnim bojkotiranjem Španije, dokler se ne odloči za demokratično vladavino. Vse države, včlanjene v OZN, naj bi prekinile diplomatske odnose s Francijo in pa vso trgovino z njim. Razpoloženje proti Francu je bilo tedaj precejšnje in ameriška delegacija je uvidela, da nekaj predlog zoper njega bo sprejet, toda poljski se ji je zdel veliko prester. Zato je sestavila svojega, ki ni določal drugega kot da dokler se Španija ne "demokratizira", naj članice OZN odpokličejo svoje ambasadorje ter poslane iz Madrida. Ta "protestna gesta" je bila sprejeta in od tedaj so v poslaništvih vseh držav v Madridu za izvrševanje poslov samo še nižji uradniki ter konzulati. Ako bi bil sprejet predlog poljske delegacije, bi kaj zalegel. A zmaga je ameriški in diktatorja Franca ni to nič oslabilo. Dal si je prirediti "velikanske" manifestacije španskega "ljudstva", ki je "vzhičeno" protestiralo proti "umežanju" OZN v notranje zadeve suverene Španije.

Vzlic temu ameriškemu apizanju pa je Španija v veliki gospodarski krizi in Franco se drži na vladi samo še s terorjem in pa s pomočjo katoliške veleposelstniške hierarhije, ki se boji kakršnekoli spremembe v vladi. Kajti ako si hoče Španija pomagati na način, da bo v korist njenemu ljudstvu, mora stopiti privilegijem na prste in Francu pa dati slovo.

To bi pomenilo spet korak na levo in vse kar gre tam na levo je označevano za "komunizem". Španska reakcija je ameriško vladu s pomočjo klerikalnega svetovnega aparata pod vodstvom newyorškega kardinala Spellmana prepričala, da sta mogoča samo dva načina vlade v Španiji: tak kot je sedaj Francov, ali pa levičarski, ki se bo oslonil na Sovjetsko zvezo.

Državni tajnik Acheson vlad tega uinatra, da je bila resolucija OZN proti Francu zmotna in včlanjenim državam svetuje, naj jo preklicajo ter dovolijo onim vladam, ki to žele, spet poslati veleposlane v Madrid. Acheson dobro ve, da je bil Franco med vojno naš sovražnik in da je pomagal Hitlerju kolikor je mogel ne samo z materijalom temveč mu dal tudi baze za podmornice, ki so potapljale naše in angleške ladje.

Toda Franco je vendar največji antikomunist v Evropi, poudarjajo naši torijski senatorji in poslanci — torej pomagajmo mu, sklenimo z njim zvezo, da nam bo dal na razpolago svoja vojna vzletališča, pristanišča in pa vso državo na razpolago v slučaju — da se zapodimo proti "komunizmu" (Rusiji) v vročo vojno. Vsed tega ima ta fašistični krvnik v Washingtonu in v reakcionarnih krogih vsepovsod toliko zaslonbe.

Španija strada. Vzlic velikemu ugriranju onih torijskih senatorjev, ki so jo lani obiskali, ji naša vlada ni še dovolila potrebnih kreditov za nabavo žita (Konec na 3. strani.)

Socialno skrbstvo uveljavljeno le za privilegirane vrste

Poleg predlogov za boj proti komunizmu je v sedanjem kongresu tudi nekaj osnutkov za izpopolnjenje takozvane socialne zaščite. Penzije naj bi se zvišalo toliko za kolikor je vrednost dolarja padla in začelo se je naj bi plačevati s 60. namesto s 65. letom starosti, ker ogromna večina delavcev je odslovljenih še predno dosežejo 60. leto. Potem, ker ni sredstev, se ponujajo za pomete ali v kakršno delo že se morejo pririniti.

Toda sedanjí kongres, ki so ga unijski voditelji po volitvah leta 1948 slavili za triumf delavske politične zavednosti (zmagala je z veliko večino demokratska stranka), se briga za vse sorte stvari, samo za predloge, ki imajo namen pomagati navadnemu človeku, pa popolnoma nič.

A nase pa vladni ljudje nikoli ne pozabijo. Kongresniki in senatorji so si lani zvišali plače in si dodali še po nekaj tisočakov "extra" za stroške, ki so prosti dohodninskega davka. Vrh tega so zvišane plače njihovim pomočnikom. Dovoljeno jim je namreč imeti privatne tajnike ali tajnice in pa kogar drugega se potrebujejo v izvrševanju svojih dolžnosti. Nad devetdeset kongresnikov ima uposlene za tajnice svoje žene, hčere ali pa sinove in poleg teh v raznih vladnih službah še druge sorodnike.

Članí kongresa so si oskrbeli tudi lepe penzije. Tudi ako je vsled graftanja ali drugih prestopov obsojen v zapor, do penzije, ki niso malenkostne, je tak zločinec še vedno upravičen.

Zvezni sodniki prejemajo po upokojitvi toliko penzije kakor so prej značile njihove plače. Ameriški vojak, ki so bili v armadi ali v mornarici, pa če so kdaj videli bojna polja ali bili v borbah ali ne, so prilično dobro preskrbljeni s penzijami — bonusi in z zdravstveno oskrbo. Tudi poštni delavci imajo jamstvo, da jim po upokojenju ne bo sile.

Vse ostali proletariati, ki vse producirajo, je tako zapostavljen, da se je čuditi, čemu se ne zgane. Magnati korporacij — ko so upokojeni, prejemajo od \$25,000 do \$150,000 pokojnine na leto. Delavci, ki so jim jo prigarali, pa po dva do tri desetake na mesec in le malokateri kaj več. To je pač njihova krivda.

Število črncev v Chicagu

Pred desetimi leti je bilo v Chicagu 44,100 črncev. Sedaj jih je nad 400,000. Največ se jih je priselilo sem med vojno.

KOMENTARJI

Zbira in presoja urednik

Alger Hiss je bil pred zveznim sodiščem v New Yorku obtožen sodelovanja v prid ruskega špijonskega omrežja v tej državi in glavna priča proti njemu je bil bivši komunist in špijonski kurir za Rusijo, Witteraker Chambers. Prva obravnava se je končala brez rezultata. Hiss je bil obtožen v drugič — obravnava je bila dolga in minuli teden zaključena. Porota je Hissa spoznala krivim in čaka ga težka kazen. Hiss je bil med vojno visok uradnik v državnem departmentu ter Rooseveltov in nato Trumanov svetovalec. Udeleževal se je z Rooseveltom tudi mednarodnih konferenc. Po izstopu iz državnega departmanta je postal načelnik neke Carnegiejeve ustanove za gojitev svetovnega miru. Njegova plača je bila \$25,000 na leto. Hiss je zelo poznan v intelektualnih in v visokih političnih krogih. V prid njemu so pričali na obravnavi mnogi odlični ljudje. Njegov sedanjí največji sovražnik, Witteraker Chambers, je po izstopu iz komunistične stranke začel takoj udrihati po nji in spravljal s svojimi "razkritji" marksakega komunista v zagato. Chambers je nato dobil službo v uredništvu nekega velikega magazina s plačo \$30,000 na leto. Tak je konec te afera.

Drugi tožbeni slučaj smo imeli v Chicagu. Na obravnavi je bil Preston Tucker s svojimi kolegi, obtožen, da je prevaril delničarje svoje korporacije, kateri je načeljeval, za osemdeset milijonov dolarjev. Bilo mu je dokazano, da si je nakazoval visoko plačo in zajemal za svoje delo preveč plačila. Tako je vzel zase glasovni poslovnih knjig iz te korporacije nad milijon dolarjev in tudi svoje sorodnike in prijatelje je imel v službi z visokimi plačami. Vzlic temu, da je prodal za \$28,000,000 delnic ter obljubljal masno produkcijo avtov s strojem zadaj na mesto spredaj kot jih imajo sedanji, pa je izdelal samo enega ter ga razkazoval. Tuckerjeva korporacija je bankrotirala in ljudje so ob 28 milijonov. Svoj odlok je Tuckerjeva porota izrekla minulo nedeljo. Oprostila

Florida se "recesija" jako pozna. Do te zime je cena v hotelih in v vilah narasla v preizkušnjskih 50 in tudi več odstotkov. In soto si moral rezervirati daleč naprej, ako si jo hotel dobiti. Sedaj pa jo lahko dobiš kadar hočeš in to brez podražitve. Izgleda, da tudi bogati danji, pa je izdelal samo enega ter ga razkazoval. Tuckerjeva korporacija je bankrotirala in ljudje so ob 28 milijonov. Svoj odlok je Tuckerjeva porota izrekla minulo nedeljo. Oprostila

Florida se "recesija" jako pozna. Do te zime je cena v hotelih in v vilah narasla v preizkušnjskih 50 in tudi več odstotkov. In soto si moral rezervirati daleč naprej, ako si jo hotel dobiti. Sedaj pa jo lahko dobiš kadar hočeš in to brez podražitve. Izgleda, da tudi bogati danji, pa je izdelal samo enega ter ga razkazoval. Tuckerjeva korporacija je bankrotirala in ljudje so ob 28 milijonov. Svoj odlok je Tuckerjeva porota izrekla minulo nedeljo. Oprostila

Nekaj o naših stvareh

Kaj in koliko lahko storimo za ohranitev in za razširjenje Proletarca v tem letu? Čitajte o tem upravniki kolono na drugi strani in dopis Antona Jankoviča na tretji strani.

Joško Oven omenja v svoji koloni delo in zamudo glede Ameriškega družinskega koledarja. Urednikovo pojasnilo je bilo v posebnem članku v prejšnji številki.

V petek 27. januarja bo občni zbor delničarjev Slovenskega delavskega centra na 2301 So. Lawndale Ave. v Chicagu. Na dnevnem redu bodo poročila, razprave o njih ter volitve novega direktorja.

Družabni klub Slovenskega centra (Slovene Center Social Club) bo imel svojo letno sejo v soboto 4. februarja. Po izvolitvi odbora bo zabava. Ta klub ima okrog 400 članov.

V petek 3. februarja bo v dvorani SNPJ shod pod pokroviteljstvom Sansovih podružnic v Chicagu, na katerem bosta poročala o svojih vtisih, ki sta jih dobila v starem kraju, Sansov glavni tajnik Mirko G. Kuhel in Sansov blaginjak Milan Medvešek. V Ameriko sta se vrnila koncem prve polovice januarja. "Big" Tony Tomšič se je nekoliko potopil o tem in onem, a ni tako hudo kot se njemu zdi. Kaka omemba v listu je lahko izrečena v humorju, toda tisti, ki se ga tiče, jo vzame za resno, če ne celo za žalitev. Tonyju zagotavljamo, da je bila omemba v upravniki koloni napisana morda hudomušno, toda z povsem prijateljskih nagibov. Kar se tiče drugega glede poslovanja, pa se bo vse uredilo kot se je še vedno doslej.

Občni zbor Jugoslovanskega hranilnega in posojilnega društva v Chicagu bo v soboto 25. februarja v Slovenskem delavskem centru. Ena izmed točk na dnevnem redu bo vprašanje spremembe imena. Nekateri pravijo, da sedanje ni več priročno, ker ta ustanova ne deluje že dolgo več zgolj med Slovenci temveč splošno ne glede na pokolenje vlagateljev ali izposojevalcev.

V začetku smo omenili nasvete glede kampanje za Proletarca. Letos bo v Detroitu redna konvencija SNPJ in vršila se bo po vseh pripravah sodeč v novem Slovenskem narodnem domu ali kakor že ga bodo imenovali.

Ob tej priliki bo veliko priredb. Ali bi mogli naši detroitski prijatelji poskrbeti, da bi aranžirali en večer v korist Proletarca? Imeli bi nekaj sporeda, par kratkih govorov in zabavo. To je najboljša prilika za tako slavnost, ki jo Proletarcu lahko priredimo v praznovanju njegove 45-letnice.

Azija v glavnem za zapad. imperializem skoro vsa izgubljena

Pogajanja za zvezo med USSR in Kitajsko. — Dean Acheson o ruskem imperializmu. — Upori v kolonijah. — Konec evropskega gospodstva.

Največja, najbolj zgodovinska sprememba po minuli vojni je zaton zapadnega imperializma v Aziji in pa komunistična revolucija na Kitajskem, kakor je bil v času prve svetovne vojne največji zgodovinski dogodek zlom carizma in boljševiška revolucija v Rusiji.

Osvoboditev Kitajske

Domalega vsa Azija je bila do druge svetovne vojne pod nadvlado ali pa popolna posest evropskih kolonialnih sil. Amerika pa je v njo gospodarsko prišla in jo postopoma osvobodila.

Kitajska komunistična revolucija je to svojo ogromno deželo osvobodila imperializma prvič od kar je prišel vanjo bel človek in jo nadvladal.

Mnenje ameriške vlade

Dočim Kitajska slavi svojo osvoboditev izpod koruptne takozvane nacionalistične vlade in imperializma, pa je ameriški državni tajnik Dean Acheson mnenja, da zdaj šele je Kitajska prišla v past, ker sega po nji s svojimi tacami ruski medved. V svojem govoru ta mesec v Press klubu v Washingtonu je Rusijo obdolžil, da je pograbil v svojo malho vso severno Kitajsko, ki jo tvori Vnanja Mongolija, Notranja Mongolija, Mandžurija ter Sinkiang.

Mandžurija je bogata na prirodnih virih. Ko so jo vzeli Japonci, so jo zelo industrializirali.

Ze med vojno so na svoji konferenci Roosevelt, Stalin, Churchill in Čiang Kaišek sklenili, da se po premaganju Japonske Mandžurijo vrne Kitajski, toda stroje v japonskih tovarnah v Mandžuriji pa dobi Rusija na račun japonske vojne odškodnine. Ob enem pride mandžurska železnica po premaganju Japonske spet pod skupno kitajsko-rusko upravo in mandžurski pristanišči Dearen ter Port Arthur pa pod rusko kontrolo.

Sklepanje nove pogodbe

Po triumfiranju sedanje kitajske revolucije je šel v Moskvo predsednik nove kitajske (komunistične) vlade Mao Tze-tung. Prišel je tja ob priliki 70. obletnice Stalinovega rojstva in se udeležil svečanosti. Potem si je ogledal razne industrialne naprave in se poučil o sovjetskem ekonomskem sistemu. Nato so on ter njegovi svetovalci začeli posvetovanja s predstavniki sovjetske vlade za sklenitev ekonomske in obrambne zveze med USSR in Kitajsko. Nedavno je Mao Tze-tung pozval v Moskvo tudi svojega ministra vnanjih zadev k zaključevanju

pogajanj. Ob tej priliki sta sovjetska vlada in Mao Tze-tung Achesonovo trditev zavrnili za neresnično in provokativno. K temu je Acheson nato dodal, da ako hoče Mao Tze-tung iz ruskih šap, se jih bo mogel ostrieti le ako postane kitajski "Tito".

Nedvomno je Rusija v Mandžuriji zelo zainteresirana, ker gre skozi njo bližnjica v Vladivostok in v prej omenjeni dve mesti. Mandžurija v tem položaju bo torej avtonomna, toda nominalno ostane del kitajske ljudske republike.

Vnanja Mongolija

Drugo vprašanje je Vnanja Mongolija, ki je bila pred leti tudi del velike kitajske države. Sedaj je že mnogo let samostojna republika (naziva se za ljudsko) in njen gospodarski sistem je enak sovjetskemu. Mongolijo si je Rusija vzela pod svoj vpliv po prvi svetovni vojni vsled bojazni, da ako tega ne stori, lahko nekega dne pride vanjo iz Mandžurije japonska armada. S tem bi prišla, sovjetski Sibiriji za hrbet ter jo skušala s svojim vpadom preklati na dvoje.

Med vojno je na omenjeni konferenci Čiang Kaišek pristal v sovjetsko zahtevo, da naj Vnanja Mongolija ostane samostojna in pod sovjetskim vplivom.

Nedvomno je vpliv Sovjetske zveze v Aziji z zmago kitajske komunistične revolucije večji kot kdaj prej in gotovo je, da (Konec na 3. strani.)

Vrtanje od znotraj in od zunaj v UMW

Unija premogarjev, UMW, je blizu leto dni brez pogodbe s premogovniškimi družbami, prepehavana je sem in tja v stavkah, na sodiščih, v kongresu in v vladnem odboru za izravnavanje industrialnih sporov (NLRB) pa je na rešetih že več let.

Premogovniška industrija je bila nekoč najbolj temeljna v razvoju te dežele. Kaj bi pomenila železna ruda, bakrena, svinčena itd., brez premoga! Tu je premoga najboljše kvalitete v izobilju, zato je bil industrialni razvoj te dežele tako mogočno v zamahu še predno so bila izpopolnjena druga gonilna in grelna sredstva — olje (petrolej), elektrika in naravni plin.

Prvotne elektrarne so imele za produciranje toka premog. Sedaj ga izpodrivajo hidroelektrarne (obratovane na vodni pogon). Naravni plin nadomešča plinarne, katerim je služil za produciranje plina premog. In moderna oljna industrija izpodriva premog v obratovanju lokomotiv in v neštetihih drugih stvareh.

Včasih je delalo v tej deželi v premogovniških okrog 700,000 ljudi. Sedaj jih je še kakih 400,000. Vzrok temu zmanjšanju ni

samo znižanje zahtev za premog temveč tudi moderniziranje produkcije v rovih. Stare načine so nadomestili stroji, ki so pri kopanju čezdalje bolj izpopolnjevani.

Vendar pa je premog vzlic omenjenim nadomestilom še vedno temeljna snov, predvsem v jeklarski industriji in v mnogih drugih.

Cemu torej toliko nestabilnosti v premogovniških obratih in toliko boja premogarjev z delodajalci za svoje pravice?

Zato, ker to ni koncentrirana industrija, kakor je npr. avtna — skoro vsa na enem mestu (v Michiganu), ali pa kot je npr. jeklarska v par ducatih mestih. Premogovnike dobiče skoro v vseh državah ameriške unije, največje izmed njih v Pennsylvaniji, West Virginiji in Kentuckyju. Držati krepko unijo v kempah je težje kakor pa ko je masa delavcev na enem kupu. Zato je bila unija premogarjev po prvi svetovni vojni prva velika unija, ki je postala v nekaj letih skoro do kraja razbita ne samo vsled ofenzivne premogovniških družb proti nji temveč tudi od vrtanja vanjo od znotraj in zunaj. Nastajale so razkolni-

ške unije, potem tožbe za unijsko lastnino med njimi, nato brezposelnost, ki je razdrapane vrste še bolj ugonobila. V depresiji, do izvolitve F. D. Roosevelta, je od nekdaj mogočne, napredne, napolsocialistične UMW unije le še malo ostalo.

Pod Rooseveltom pa je bil kongres pod njegovim moralnim pritiskom primoran sprejeti zakon za zaščito unij in delavcev, ki pristopajo vanje. John L. Lewis se ga je takoj poslužil z vsemi svojimi močmi in ni vzel dolgo, ko je bila unionizirana skoro vsa premogovniška industrija.

Po minuli vojni pa gre za UMW zopet slabo. Mnogi dolže krivim tega stanja J. L. Lewisa, češ, da je aroganten, silno trimast in da ne more z nikomur izhajati. Ločil se je od AFL, bil glavni steber pri ustanavljanju CIO, potem se tudi tam skregal, se vrnil v AFL in potem iz nje znova izstopil. Sedaj je njegova unija samostojna.

Vsed glob, zaradi sodnih prepovedi, kongresnih zaslišavanj in pa ker jo mnogi operatorji hočejo na vsak način uničiti, ima UMW težke čase.

Premogarji so na stavki in ni-

PROLETAREC

LIST ZA INTERESE DELAVSKEGA LJUDSTVA.

IZHAJA VSAKO SREDO

Izdaja Jugoslovanska Delavska Tiskovna Družba, Chicago, Ill.

GLASILO JUGOSLOVANSKE SOCIALISTIČNE ZVEZE
NAROČNINA v Zedinjenih državah za celo leto \$3.00; za pol leta \$1.75;
za četrt leta \$1.00.
Inozemstvo: za celo leto \$3.50; za pol leta \$2.00.

Vsi rokopiši in oglasi morajo biti v našem uradu najpozneje do petka
popoldne za priobčitev v številki naslednjega tedna.

PROLETAREC

Published every Wednesday by the Yugoslav Workmen's Publishing Co.,
Inc. Established 1906.

Editor: Frank Zaitz Business Manager: Anton Udovitch

SUBSCRIPTION RATES:

United States: One Year \$3.00; Six Months \$1.75; Three Months \$1.00.
Foreign Countries: One Year \$3.50; Six Months \$2.00.

PROLETAREC

2301 S. Lawndale Avenue CHICAGO 23, ILL.
Telephone: ROckwell 2-2864

Myron C. Taylor se naveličal službe Trumanovega poslanika pri papežu

V decembru leta 1939 se je pokojni predsednik FDR odločil prelomiti staro tradicijo Zed. držav — ne se umešavati v cerkve in v vere — pa je poslal v Vatikan svojega osebnega poslanika. Plačevalo ga je kajpada ameriško ljudstvo, a odgovoren pa ni bil nikomur razen prezidentu. FDR je to storil iz strateških vzrokov. V Vatikanu je imela tedaj poslanika Hitlerjeva Nemčija, Francova Španija, Hirohitova Japonska, vse katoliške in poleg omenjenih tudi mnoge druge nekatiške dežele.

Vatikan, ki bi v svojem bistvu moral biti svetišče morale in delovanja za mir, je bil v resnici gnezdo mednarodnih intrig bilj kot pa v vojnem času katerikoli kraj na svetu. Mussolini je svoj pogodbo s papežem, da se Vatikan niti v slučaju vojne ne bo dotaknil — držal, kar mu je bilo pozneje žal. Kajti bil je v tej igri ogoljufan — največ po zaslugi Rooseveltovega poslanika pri sveti stolici, Myrona Taylora in pa še veliko bolj po zaslugi zvitega newyorškega kardinala Spellmana.

Ko je FDR umrl, je Taylorja ohranil v isti službi na svojo roko novi predsednik Truman. Zveza protestantskih cerkva je sicer na svojem zboru znova protestirala, da sedaj, po vojni, ni več vzroka imeti ne uradnega ne neuradnega ambasadorja pri papežu. Truman na te zahteve ni odgovarjal ne tako ne tako — pravijo, da največ radi tega ne, ker mu je za glasove. Glasovi volivcev katoliške vere pa so najbolje povezani in glasujejo v masi kakor jim je naročeno.

Končno je Myron C. Taylor sam resigniral. Rima in Vatikan se je naveličal. Sicer po vojni ni kaj imel početi v njemu. A je ostal, da ne bi Truman spraval v kakšno zadrego pri katoličanih — češ — da ga je kar tako "bacnil ven".

Myron C. Taylor je po veri član episkopalne cerkve. Svoječasno je bil glavni jeklerskega trusa. Je bogataš.

Kaj bo storil Truman glede svojih odnosov z Vatikanom, ni znano. Če ne trujeje tega delnega na Taylorjevo mesto, se bo zameril katoliški hlerikalni tu in papežu. Če bo nadaljeval svojo igro spizanja klerikalnemu Rimu, pa se bo zameril vsem protestantskim cerkvam tu in drugod.

Ako je razsoden, naj tisti denar, ki ga je prejel njegov poslanik pri papežu, raje porabi v kak koristen namen.

Kako se vzdržuje profitarški tisk?

Senator William Langer, republikanec iz North Dakota, se že dolgo trudi spraviti skozi zvezno zbornico predlog, ki bi prepovedal oglašanje opojnih pišč v časopisju in v radiu. Ima v tej prizadevanjih veliko podpornikov, največ v protestantskih cerkvenih organizacijah, a nič med katoliškimi. In podpira ga le malokateri list. Samo oni, ki s svojega lastnega načelnega stališča ne oglašajo žganih pišč in ne piva, so mu na strani.

Podprl pa je Langerja kongresnik Joseph R. Bryson, demokrat iz Južne Karoline.

V svojem argumentiranju v prid Langerjeve predloge ni bil optimist.

Rekel je med drugim: "Kako naj uspevo v naporih za treznost, ko pa je časopisje z magazini vred proti nam?"

Nato je ugotovil: "Henry R. Luce izdaja tri revije, ki izhajajo v milijone izvodih. Oglašanje v njih se izplača. Ti njegovi trije magazini so "Life", "Fortune" ter "Time". Zganjarska industrija mu je prinesla v letu 1948 v obliki oglasov \$12,712,00 dohodkov.

Torej skoro trinajst milijonov dolarjev samo v oglašanju žganja v enem letu!

Predstavite si lahko, koliko milijonov so prejeli v istem letu drugi magazini ter dnevniki.

Pa tudi radio-omrežja — posebno v oglašanju pivovaren. Kako bi sploh mogli vse te močnejše, multimilijonarske revije ter dnevniki izhajati brez subvencij? Saj vendar oglaševalci vedo, da ne oglašajo samo raditega, da bi svojim produktom povečali trg! To so ob enem podkupnine, da ves ta tisk ne plane po njih, temveč ali jih v političnih in trgovskih spletkah bodisi zagovarja, ali pa je nevtralen s tem, da o aferah molči.

Naivneži vprašujejo, le kako morejo dobiti tako lepo okinčano revijo, in tako obsežen dnevnik za malenkostno vsoto od nikija pa kvečjemu do kvodra. Ali pa za 50c.

Nič ne vedo, da doplačajo k naročnini kadar kupijo kakršnokoli stvar, ki je oglašena v velebizniških revijah in v dnevnikih. In vrh tega plačajo tem multimilijonarjem še veliko več, kajti vsi izhajajo radi profita, ne pa zato, da bi služili ljudskim koristim.

V katoliških deželah ni prostora za "druge" vere, ker le ena je 'prava'

Na zborovanjih zastopnikov protestantskih cerkva v Zed. državah dostikrat razpravljajo tudi o pomankanju verske tolerance v katoliških deželah. Najbolj zagriženi v tem oziru sta Italija in Španija.

Nedavno je bilo o tem spet precej polemike vsled napada na Kristove evangeliste iz Texasa — petinajst milj od Rima. Ta verska sekta se naziva za Church of Christ Evangelist. Njen stan je v Texasu. Svoj misijon, cerkev in sirotišnico ima tudi v Frasciatju v bližini Rima. Tja je šla iz Texasa skupina sledbenikov ter verske sekte, da bi vršila svoje misijonsko delo, a ji nagajajo italijanske politične oblasti, ki so pod klerikalno de Gasperijsko vlado in še bolj pa katoliški cerkev, ki uči, da samo katoliška cerkev

Z UPRAVNIKOVE MIZE

Anton Udovitch

Koliko šteje posameznik in koliko število ako nas je več skupaj? Organizirani v tej ali oni ustanovi in složno v sodelovanju v dobrobit vseh, ne samo članov dotične skupine, to je vzajemnost. Taka skupina dostikrat pomaga raznim drugim, ki si ne morejo sami opomoči. V mislih imam mladinski krožek št. 26 SNPJ v Chicagu, po imenu "Perfect Circle". Ta krožek je prispeval v kampanjo "March of Dimes", ki je zdaj v teku — 400 desetice (dimes) v pomoč oim revežem, ki si sami ne morejo pomagati. Ni mi treba razlagati, v kak namen se ta kampanja vrši, saj to slišite na vsakem radio programu.

Kar želim je — spregovoriti se nekaj besed o tem krožku. . .

Kmalu po minuli vojni je ta krožek imel zelo uspešno priredbo za jugoslovanski relief. Tudi direktno so pošiljali pomoč raznim ustanovam v Slovenijo, in od tam so prejeli lep spominek od nekega zavoda za izkazane dobrote. Ta krožek je tekom svojega obstanka priredil zelo lepe in zabavne spore. Med seboj so si organizirali posete na razna predavanja v naravoslovnem muzeju ali v umetniških galerijah. Poleti so delali izlete v prosto naravo in tako skupno delali ter se skupaj zabavali, sebi v zadovoljstvo ip drugim v pomoč. Ni vse samo v tem, kar so prispevali v dobre namene; vadili so se, kako se s složenim delovanjem doseže lahko velik uspeh; učili so se v skupnem delu družabnosti katero je potrebno skozi vse življenje.

Kaj bi mogel narediti posameznik kateri izmed onih, ki so vključeni v krožku? Najbrž nič. A skupno pa zelo veliko. To ni edini krožek, saj so organizirani široi Amerike. In njih uspeh je odvisen od njihovih aktivnosti.

Ali pa društva odraslih članov SNPJ široi Amerike. Kaj bi mi šteli ako bi bili porazgubljeni po Ameriki brez organizacije, posameznik brez sodelovanja? Ba ne samo podporni organizacije, kot so čisto v istem, tudi gospodarske, kulturne, itd., ki so organizirane za izboljšanje položaja delovnega človeka, da v njih ostane živ — ne samo posameznik, pač pa narod, in taka dela beleži zgodovina.

Da pa so take aktivnosti mogoče, da take organizacije uspešno delujejo, je treba imeti medsebojno zvezo z dopisovanjem, a še najbolj je pa uspešno potom listov. Kako bi vedeli kaj se godi, ko ne bi imeli priliko čitati neke — v tem ali onem listu to ali ono? Kako bi bili razvili razne organizacije in za njih koristne kampanje, ko ne bi bilo listov in tudi te liste je bilo treba najprej ustvariti in potem ponujati na okoli in prepričevati ljudi, da so jim potrebni. Marsikdo je dobil kakšno pod nos, ko je koga prepričeval in ga končno skoraj prisilil, da se je naročil. Če nekaj časa se je dotičnik smejal sam sebi — zakaj

je prava in edina zveličavna, vse druge so krivoverske. In edino papež je Kristusov namestnik na zemlji. Ti evangelisti iz Texasa so bili koncem minulega leta fizično napadeni. Katoliški fanatiki so lučali kamenje nanje iz gradu Gondolfo pri Rimu. To je papežev grad in mu služi za poletno bivališče. Prebivalci gradu so vatiškanski državljani. Tako se glasi v pogodbi, ki jo je sklenil s sveto stolico Mussolini.

K sreči ni bil nihče izmed napadenih poškodovan. Vprašali pa so za zaščito ameriško ambasado v Rimu. Med tem jim je viza potekla in italijanska vlada jim je ni hotela podaljšati.

Duhovniki te sekto so protestirali pri ameriškem državnem departamentu proti ravnanju z njihovimi verski kolegi v Italiji. Poslali so v državni departament tudi deputacijo pod vodstvom kongresnika Gosseta, ki je zahtevala za svoje rojake v Italiji zaščito in pa da se jim vizo podaljša. Pod tem pritiskom je notranje ministrstvo v Rimu izjavilo, da jim je dovoljeno ostati v Italiji še tri mesece.

Zadeva je dobila v italijanskem svobodomiselnem, socialističnem in komunističnem tisku veliko publicitete, klerikalno pa odgovarja, da čemu se ne bi rajše potegovali za svobodo verstva v komunističnih deželah.

To ni edini slučaj preganjanja drugovercev v Italiji. V nji kot v Španiji se dela ovire tudi velikim cerkvam, npr. ameriškim metodistom in baptistom. Dasi je v italijanski novi ustavi nekaka določba o svobodi veroizpovedanj, ni v praksi ne tolerance ne enakopravnosti za druge cerkve. Kajti tudi po sedanjih italijanskih ustavi je katoliška cerkev državna cerkev in krščanski nauk v solah je obligaten in v področju edino katoliške cerkve.

Duhovniki drugih ver ne smejo imeti pridig na prostem. Svoje verske obrede smejo izvrševati samo med štirimi stenami. Veri katoliško ljudstvo jih gleda sovražno, ker jih ima za krivoverce in hudičeve agente. Omenjeni evangelisti iz Texasa so bili tudi zmerjani, da so "komunisti".

Enako brezpravne kakor v Italiji so druge vere tudi v Španiji. Ena izmed Rooseveltovih štirih svobodščin je svoboda vere.

V Italiji in v Španiji velja samo za katoličane.

ko gorelo je sree"), Jack Plut in Filip Sterle. Na novo je naročil Proletarca svojim sorodnikom v Suhor pri Metliki v Jugoslaviji; tudi nova naročnika Frances Pogorelec in John Tomack St., sta v Pueblu.

Kar se tiče Jugoslavije, Proletarca tja pošiljamo vsem, katerim je bil naročen. Ali vsled nerednega dostavljanja mnogi lista niso več obnovili in tako smo izgubili veliko naročnikov. Napravili smo nekaj pritožb, in iz njih dognali, da ameriška pošta temu neredu ni kriva. Morda bomo izvedeli kaj več o vzrokih od tistih naših ljudi, ki so bili uradno v starem kraju, od kjer so se nedavno vrnili. Upam, da se stvari uredi, da bo Proletarec lahko prihajal med proletarce.

Očividno je tudi John Stonich v zapadni slovenski metropoli med onimi, ki je na delu za uspeh Proletarčevega jubilejnega leta. Obilo sreče v agitaciji vsem takim!

Trinchera, Colo. — Mrs. Joseph Paulich je poslala znesek za koledar.

Chicago, Ill. — John Martinjak se je ustavil v uradu, ko je šel malo na sprehod, obnovil naročnino in prispeval listu v podporo \$2. Pripomnil je, da naj bo Proletarec za zdravlila, ko se je zadnjič pritoževal, da kašlja. John pa tudi sam rabi zdravlila. Potožil je, da mu srce nekaj nagaja, noče delovati tako kot je pred leti. Kadar sreče odpoveduje je je stvar precej resna ker brez tega človek ne more daleč. Pa mu gre precej na bolje.

Se vedno v Chicagu — Joseph Zabukovec je obnovil naročnino.

Gillespie, Ill. — Peter Menchak je obnovil naročnino. Odgovoril mu bom na pismo, ker se z "old tajmarji" rad pomenim.

Springfield, Ill. — Anton Gorenc je obnovil naročnino.

Westmont, Ill. — Albin H. Skubic je obnovil list za dve leti in prispeval listu v podporo \$4. Izročil Arley Boženičnik.

Franklin, Kans. — Anton Selak je poslal članarino Prosvetni matiči za federacijo društev SNPJ v Kansasu, poleg je še

Franklin je oni sloveči kraj, ker je ta upravnik začel jesti ameriški kruh, ker tja sem prišel iz starega kraja.

Norwood, Mass. — Emil Bisdnoek je obnovil naročnino in prispeval listu v podporo 50c.

Detroit, Mich. — John Zornik je prispeval v tiskovni sklad \$5. Listu izročil Filip Godina.

East Helena, Mont. — Frank Percich je obnovil naročnino, prispeval listu v podporo 50c in naročil 12 koledarjev. Želi vedeti kakšno ceno imajo koledarji letos. Ista je kot lani.

Elizabeth, N. J. — Amalia Oblack je obnovila naročnino, poslala znesek za štiri koledarje in prispevala listu v podporo \$3. Pripomni, da ji je žal, ker ne more dobiti listu kakega novega naročnika. Pojasnjuje, da je tam malo Slovencev in še tisti so eni ali prestari drugi pa premali. Hm — nisem vedel, da ima starost kaj opraviti s listom. Čul sem že večkrat, da Proletarec piše za misleče ljudi; upam, da bo srečala kakega takega, ki se bo naročil. Vidim, da želi pomagati listu.

Cleveland, Ohio — John Kriebel je poslal štiri naročnine in listu v podporo \$5, ki jih prispeva Joseph Kalan. Zopet vprašuje, kaj je s koledarji. Nekdo jih je naročil s temi besedami: "Kadar bodo pečeni, pa mi jih pošljite." Vse, kar morem zdaj reči je, da še niso pečeni, in to velja za vse naše odjemalce. Ako je kje kdo, ki bi lahko stvar popesil, naj se priklasi.

Se iz Clevelanda — John Kriebel je poslal listu v podporo \$50, za klub št. 27 in zbor Jarja, ki je že večkrat prišel celo v Chicago in v Waukegan sodelovat v korist tega lista. Najbrž se ne mora ponašati noben klub s tolikšno poštrevnostjo kot gori omenjeni. Pripomnil je, da je to novoletno darilo našemu gibanju. So pa res nekam resni postali ti Clevelandčani.

Poleg tega je poslal tudi članarino Prosvetni matiči za isti klub, toraj \$62 vsega skupaj. Žal, da nimamo v vsaki naselbini take klube.

(Konec na 3. strani.)

Joško Oven:

RAZGOVORI

Po dolgem deževnem vremenu je končno vedarje prilezla zima v Chicagu. Vse od božiča smo mislili, da smo neke v južni Kaliforniji. Dnevi so bili izredno topli ter snega — nobenega. Ali vsaka stvar ima svoj konec.

Med premogjarji in premogarskimi magnati se ni sporazuma. Zadnji skušajo na vse načine, da vlada prisili rudarje na petidnevni delavnik po starem načinu. Seve, med tem so že povisali ceno premogu brez da bi delavci dobili vinar povišja. Da je med rudarji samimi veliko nezadovoljstva glede tridnevne delavnika kaže odprt upor po raznih premogovnih revirjih. Ali gotovo še ni kdo bo končno zmagal — rudarji ali magnati.

Kongresni zbornici sta že neke tednov v zasedanju, ali sedaj ni niti najmanjšega rezultata. Ker bodo letos volitve, tudi ni pričakovati kaj boljšega. Na dnevnem redu je še vedno vprašanje Kitajske kjer gotovi reakcionarni republikanski kongresniki in senatorji zahtevajo takojšnjo akcijo.

Cudno! Vsprico vseh vidnih in dokazanih virov strahovite korupcije Kajskove nacionalistične klike, vzlic polomu njenih armad, katere so razpadle od notranje gnilobe, ter vsprico vsega našega truda, kateri je bil naravnost ogromen, ter naše pomoči v orožju, letalih itd. katerih cena gre v milijarde dolarjev, je vsa ta oborožena sila armad, katere so štele milijone mož, razpadla kot da je bila izdelana iz blata; a vendar se še vedno dobijo ljudje in to na vodilnih mestih, kateri trdijo, da je naša vlada v Washingtonu prodala kitajsko demokracijo — komunistom.

Tudi Calles je uvidel, da če hoče ohraniti svoj režim bo moral saj na zunaj malo bolj na levo. Na predsedniški konvenciji v Queretaro leta 1933 si je Calles zamislil nekaj podobnega kot je bilo takrat v Rusiji — pet-letni načrt. Da ne bo preveč podoben temu, ga je imenoval "šest-letni načrt". Vedel je tudi, da je prišel čas za izbiranje predsedniškega kandidata bolj z leve in izbral je mladega popularnega Lazaro Cardenas. Pač ni vedel kaj ga čaka v bodočnosti.

(Dalje v prihodnji številki.)

O zgodovini Mehike

(Nadaljevanje.)

Proti koncu svojega termina si je Calles dolžil za svojega naslednika Alvaro Obregona. Ker je Obregon že bil prej predsednik republike, je bilo potrebno sprejeti novo ustavo in novo konstitucijo, katere določa samo en termin za vsakega predsednika, S to spremembo je bil Obregon ponovno izvoljen. Sedemnajstega julija 1928, deset dni pred njegovim ustoličenjem, je bil Obregon na častnem banketu v restavraciji San Angel — ustreljen.

Morilec, katoliški fanatik Jose de Leon Toral, je v izgovoru, da hoče govoriti z bodočim predsednikom prišel do Obregonove mize ter je v njega izpraznil svoj revolver. Sledilo je nebroj aretacij — posledica, da je bil Calles edini mož na konju v Mehiki. Če tudi ni šel po poti direktne diktature, kot je šel njegov prednik Porfirio Diaz, je vendar ostal absolutni gospodar Mehike, čeprav v ozadju.

Na Obregonovo mesto je bil izvoljen Emilio Portes Gil. Gil je bil advokat po poklicu in imel je ministersko mesto v Callesovem kabinetu. Pod njegovo vlado so bile v večini vse politične vodilne stranke koncentrirane v posebno vodilno silo, katere se je imenovala PNR. (Partido Nacional Revolucionario.) Predsednik kot tudi ta nova stranka je bila pod absolutno kontrolo Callesa in njegove klike. Da je korupcija ponovno zavladala ne samo na vodilnih vladnih ampak tudi v delavskih unijahskih krogih, je jasno še posebno kdor čita življenjepis delavskega unijskega diktatorja Luisa Moronesa. Morones, električni delavec, je postal načelnik največje mehiske delavske organizacije CROM. (Confederacion Regional Obrera Mexicana). Šestnajst let ji je načeljeval in in priznati se mora, da je bil v resnici dinamični karakter. Proti koncu svojega termina ga je Calles imenoval v svoj ministrski kabinet — in kot njegov "Jefe" je tudi on postal "milionar-unionist". Nakupil si je celo vrsto hiš in hotelov. Sezidal si je razkošno palačo v bližnjem Tlamlanpu z ogromno plačalnic, kjer so njegovi gosti imeli vsega na razpolago. Vse to njegovo obnašanje je postalo narodni škandal. Končno je v njegovi uniji zavrelo. Vključ vsem njegovim najetim pretepačem (pistolero) ga je Lombardo Toledano pomedel iz načelstva.

Dva sovražnika

Naloga socialistov ni le borba proti kapitalizmu, nego nič manj borba proti nevednosti, ki prevladuje v delavskih vrstah. Kajti če premagamo enkrat brezbriznost med maso in pa konfuzna pojmovanja v delavskih vrstah, bo boj proti kapitalizmu veliko bolj enostaven.

Tole mi ne gre v glavo?

Čemu se ameriško unijsko delavstvo tako brani v volilnih bojih samostojno nastopiti, to mi nikakor ne gre v glavo! Kako to, da ne more spoznati, da s podpiranjem "delavskih prijateljev" v volilnih kampanjah nikakor ne pride, tudi tega ne zapopadem!

ČEMU REŠEVATI FRANCA IN NJEGOV FAŠIZEM V ŠPANJI

(Konec s 1. strani)

ter drugih potrebščin v zadostni meri. Storil pa je to potem argentinski diktator Juan Peron. Dal ji je toliko kredita za nakup žita in mesnin, da je diktatorja Franca rešil propada. Toda po mnogih mesecih je Peron uvidel, da Franco smatra argentinsko posojilo za dar, zato ni poslal v Argentino ne rud ne ničesar drugega v odplačilo. Peron je po svojih zaupnikih dobil tudi poročilo, da se je v Francovem režimu razpasla brezmejna korupcija in da ne bo mogel vzdržati. Peron je nadaljnji dovoz argentinskega žita v Španijo ustavil. Čim je to storil, je španska reakcija s svojimi zavezniki v Ameriki pritiskala na Zed. države — češ — pomagajte, ali pa boste imeli eno komunistično državo več na svetu!

Acheson se je "deloma" udal, napravil je prvi "pofrebnji" korak.

Dve vodilni stranki sedanje francoske vlade sta mu to jako zamerile. Prvič, ker ju ni obvestil o svoji nameri, in drugič, ker je Franco baš sedaj na tako šibkih nogah, da je od ameriške vlade skrajno bedasto, ker ga skuša otepi baš v času ko Španci — ljudstvo namreč — komaj čakajo, da zdrsne s svojega trona. Tudi angleži laboriti kažejo nejevoljo.

Ampak je že tako, da če je le kaj reakcije na svetu, naša vlada jo podpira in ob enem pa se baha, da ji je za demokracijo in da le radi tega se bori proti "komunizmu".

Z UPRAVNIKOVE MIZE

(Konec s 1. strani)

Wickliffe, Ohio — Joseph Nemanich je obnovil naročnino, ob enem poslal naslov, da se je preselil iz Clevelanda v omenjeni kraj.

Sharpsville, Pa. — Joseph Novak je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Burgettstown, Pa. — Frank Laurich je poslal naročilo za pet koledarjev.

Strabane, Pa. — Jacob Pavlenko je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Nova Scotia, Kanada — Herman Drobosch je obnovil naročnino.

Carolina, W. Va. — Joseph

Wickliffe, Ohio — Joseph Nemanich je obnovil naročnino, ob enem poslal naslov, da se je preselil iz Clevelanda v omenjeni kraj.

Sharpsville, Pa. — Joseph Novak je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Burgettstown, Pa. — Frank Laurich je poslal naročilo za pet koledarjev.

Strabane, Pa. — Jacob Pavlenko je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Nova Scotia, Kanada — Herman Drobosch je obnovil naročnino.

Carolina, W. Va. — Joseph

Wickliffe, Ohio — Joseph Nemanich je obnovil naročnino, ob enem poslal naslov, da se je preselil iz Clevelanda v omenjeni kraj.

Sharpsville, Pa. — Joseph Novak je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Burgettstown, Pa. — Frank Laurich je poslal naročilo za pet koledarjev.

Strabane, Pa. — Jacob Pavlenko je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Nova Scotia, Kanada — Herman Drobosch je obnovil naročnino.

Carolina, W. Va. — Joseph

Wickliffe, Ohio — Joseph Nemanich je obnovil naročnino, ob enem poslal naslov, da se je preselil iz Clevelanda v omenjeni kraj.

Sharpsville, Pa. — Joseph Novak je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Burgettstown, Pa. — Frank Laurich je poslal naročilo za pet koledarjev.

Strabane, Pa. — Jacob Pavlenko je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Nova Scotia, Kanada — Herman Drobosch je obnovil naročnino.

Carolina, W. Va. — Joseph

Wickliffe, Ohio — Joseph Nemanich je obnovil naročnino, ob enem poslal naslov, da se je preselil iz Clevelanda v omenjeni kraj.

Sharpsville, Pa. — Joseph Novak je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Burgettstown, Pa. — Frank Laurich je poslal naročilo za pet koledarjev.

Strabane, Pa. — Jacob Pavlenko je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Nova Scotia, Kanada — Herman Drobosch je obnovil naročnino.

Carolina, W. Va. — Joseph

Wickliffe, Ohio — Joseph Nemanich je obnovil naročnino, ob enem poslal naslov, da se je preselil iz Clevelanda v omenjeni kraj.

Sharpsville, Pa. — Joseph Novak je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Burgettstown, Pa. — Frank Laurich je poslal naročilo za pet koledarjev.

Strabane, Pa. — Jacob Pavlenko je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Nova Scotia, Kanada — Herman Drobosch je obnovil naročnino.

Carolina, W. Va. — Joseph

Wickliffe, Ohio — Joseph Nemanich je obnovil naročnino, ob enem poslal naslov, da se je preselil iz Clevelanda v omenjeni kraj.

Sharpsville, Pa. — Joseph Novak je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Burgettstown, Pa. — Frank Laurich je poslal naročilo za pet koledarjev.

Strabane, Pa. — Jacob Pavlenko je poslal listu v podporo \$1, in pa dolg dopis, ki pa ne vem kdaj bo prišel, ker kot že povedano, zmanjka prostora za gradivo, ki mora biti priročeno.

Nova Scotia, Kanada — Herman Drobosch je obnovil naročnino.

Carolina, W. Va. — Joseph

Tukaj so označeni vsi, ki so jo minuli teden poslali.

Chicago, Ill. — John Morsi za društvo št. 86 SNPJ \$6.

So. Chicago, Ill. — Mihael Chandik, društvo št. 8 SNPJ \$6.

Franklin, Kans. — Anton Selak je že omenjen na drugem mestu, poslal \$12.

Girard, Ohio — Marko Matekovich za društvo št. 643 SNPJ \$6.

W. Aliquippa, Pa. — George Smrekar, društvo št. 721 SNPJ \$12.

Strabane, Pa. — Katarina Mavric je bila že prej omenjena.

W. Newton, Pa. — John Kobe za društvo št. 64 SNPJ \$12.

Sheboygan, Wis. — Leo Milostnik za društvo št. 344 SNPJ \$12 in Francis Milostnik je poslal za Progresivne Slovence krožek 12, \$6.

Vsa ta društva in krožki so ostali vključeni v Prosvetni matični brez opomina in plačana članarina je za 1950. Vsem priznanje in hvala.

V Poročilu iz W. Aliquippa, Pa., je bilo v G. Smrekarjevem poročilu 11. jan. poročano glede prispevateljev listu v podporo med katerimi je bil tudi Frank Strubelj, ki je prispeval \$1, in ne Frank Strumbelj, kot je bilo tiskano v listu. Upam, da mi prizadeti oprostite. Moje roke so bile ustvarjene za kramp in lopato, ne za pisalni stroj. Včasih kar dve tipke na enkrat pritisknem, sem navajen na "masno produkcijo", pa pri tem ne gre, da bi kar po vseh "knofih" na enkrat mlatil.

O OBISKU IN O BEGUNCU

Paonia, Colo. — Ker je zima in imam čas, sem se odločil napisati nekaj besed o obisku v Butte, Montana, kjer živi moj bratranec Marko Gornik. Tja sem šel lani v času, ko so tamkajšnji rojaki obhajali slavnost 45-letnice SNPJ. Priredili so imeniten banket in govornik je bil gl. predsednik Joseph Cukar. V času njegovega govora je začel nekde v gornjih prostorih nabijati, menda da bi ustavil govornika. Drugi dan so mi pravili, da je toliko neka Mary Arlich, češ, da so v spodnjih prostorih sami "komunisti". Ona je članica KSKJ. S svojim

naslovom se je slabo izkazala. Razen tega malega incidenta se je slavnost zelo lepo izvršila in na zabavi je bilo res prav izborno razpoloženje. Naši ljudje v Butte so zelo vpludni in postrežljivi.

Baš one dni je prišel iz begustva rojak Anton Evce, doma iz Gornjega Suhorja pri Metliki, kjer je imel tik farne cerkve modno trgovino. Pravi, da je imel v nji lepo zalogo oblek. Ko je zbolel, je odšel v bolnišnico v Ljubljano. Doma je ostala žena ter vodila trgovino. Prišli so partizani in jo izropali. Njegovi ženi so potem sosedje svetovali, naj odide, ker je njeno življenje v nevarnosti. Neko noč, ko je žena spala, so partizani spet prišli, ženo privezali k drevesu, jo silovito mučili in ubili. Najhujši je bil Guštinov iz Metlike. Tako pripoveduje Evce.

V njegovo trgovino so prihajali domači izdajalci in partizani. Gotovo so jima bili prvi bolj priljubljeni, ker drugače ne bi bilo tega maskevanja in pot v begunstvo ne bi bila potrebna.

— John Sukle.

Cleveland, O. — Kot vam znano iz časopisov, je papež, ki je svet od pete do glave, proglasil leto 1950 za sveto leto. Vsakdo, ki pride letos v Rim oziroma v Vatikan in verjame v papeže obljube, bo deležen posebnih odpustkov ter odpuščanja grehov. Pokleknil bo pred svetega očeta, mu poljubil prstan na roki in nogo in dobi poseben blagoslov.

V večnem mestu mora romar v svetem letu obiskati določeno število cerkva, v vsaki izmolliti določene molitve ter opraviti predpisane ceremonije in ko to vse izvrši, dobi posebno odvezo, tako da kadar neha dihati, bo šel takoj v sveta nebesa.

Te ceremonije ga bodo seveda stale copakov, torej mu bo treba denarno mošnjo na široko odpreti. Mi jih nimamo dosti in tudi ne verjamemo v nadnaravno moč papeža, torej ne bomo šli v Rim.

To sveto leto bomo mi porabili na agitaciji za našo napredno stvar, v prvi vrsti za naše napredne časopise kakor sta Proletarec in Prosveta. Torej leto 1950 naj bo med nami posvečeno agitaciji in prid našemu naprednemu tisku in naši delavski kulturi.

Dej sem si: naj poleg tega apela pošljem upravitelju tudi kaj naročnin in poslal sem sedem novih naročnin in pet obnovitvenih. Torej ima Proletarec tu s to pošiljateljico sedem novih naročnikov. To seveda ne sme biti vse. Le naprej! Korajža še vedno velja.

(Op.—Imena teh naročnikov so bila navedena v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Poslabšanje v upraviteljski koloni.)

Clanstvu kluba št. 1 JSZ: Vabilo na sejo SDC

Chicago, Ill. — Kot je pojasnjeno v prejšnji številki, bi se morala ta petek 27. januarja vršiti redna seja kluba št. 1 JSZ, a je namesto nje bil na isti dan po naključju sklican občni zbor Slovenskega delavskega centra, v katerem je klub največji delničar. Poseduje v njemu 164 delnic.

Vsi navzoči člani in članice kluba bodo na tej seji imeli toliko glasov kolikor delnic odpade na vsakega.

Posebna seja kluba ter upravnega odbora Proletarca in eksekutive JSZ bo sklicana po tem obnem zboru.

Shod o položaju v Jugoslaviji

Chicago — V petek 3. februarja bo v dvorani SNPJ shod, na katerem bosta poročala Mirko G. Kuhel in Milan Medvesek o njihnih vtisih, ki sta jih dobila kot Sansova poverjenika na potovanju po Jugoslaviji. Shod se prične ob 8. Vabljeni vsi. Shod se vrši pod pokroviteljstvom čikaških podružnic Sansa.

Glas iz okolice San Francisca

Daly City, Calif. — Prosim upravitelja, da mi oprostite, ker sem pozven z naročnino. Nisem mogel poslati prej predno sem si dobil stalne naslove. Končno sem dobil stan — tam kjer sem bil že enkrat prej — in se tega po prijateljstvu. Torej kdor se misli kje v okolici San Francisca stalno naseliti, naj ve, da za visok denar se vse dobi, tudi stanovanje in hrano (board and room). Slednje za najmanj \$66 na mesec. Dva obroda na dan, ob nedeljah in praznikih pa nič — torej moraš drugam.

To me spominja na stari slovenski pregovor, ki sem ga čul še v šoli — "kdor hoče na Dunaj, naj pusti trebuh zunaj!"

Tudi polže imamo tu — take, ki so škodljivi. V vlažnem vremenu pridejo ven in ako po ne-

predvidnosti stopa nanj, ti rado spodrene. Prinesli so jih baje z Japonskega in tu so se razmnožili.

Skoda, ker jih ni ne moremo posnemati, da bi nosili svojo hišo s seboj. Torej če stanovanja nimaš, hišo si lahko kupiš — stanejo od \$11,000 naprej. Ampak take, kakršne grade zdaj po vojni, nikomur ne svetujem, da jo bi kupil. Les, ki ga rabijo pri gradnji teh hiš, je nevrjetno slab in enako ves drug material. To vem, ker sem bil dve leti uposlen pri gradnji teh hiš.

Gradbena podjetja se pri tem poslužujejo trikov, da pridejo do še več denarja.

Neka družba — imeno ne bom omenjal, da ne bo kake "tožbe" — je pričela oglašati po vsem tem okrožju vzor hišo, ki je baje vredna \$47,000. Dala jo je na srečke po dolarju. Tega trika se poslužuje vsako leto. Tisto hišo sem videl. Streha spredaj je podobna onim, kakršno imajo stari krajski čebelnjaki. Hiša je nizka, "porč" je večina iz stekla. Sobe znotraj pa moderno opremljene z vsem pohištvo.

Vsled najete reklame je hodilo to hišo gledati dan za dnem toliko ljudi, da so stali v dolgih procesijah, predno so prišli na vrsto. V hiši je imela kompanija par oseb, ki so ljudem razkazovali in jih lovili na limonice, da so dobili še več veselja kupiti srečke. Mnogi so jih vzeli kar

Dr. John J. Zavertnik
PHYSICIAN and SURGEON
3724 WEST 26th STREET
Tel. Crawford 7-2212
OFFICE HOURS:
1:30 to 4 P.M.
(Except Wed., Sat. and Sun.)
6:30 to 8:30 P.M.
(Except Wed., Sat. and Sun.)
Residence:
221 Shinton Rd., Riverside, Ill.
Phone Riverside 2212

PRVA SLOVENSKA PRALNICA

Parkview Laundry Co.

1727-1731 W. 21st Street CHICAGO 8, ILL.

Fina postrežba — Cene zmerne — Delo jamčeno

TELEFON: Canal 6-7172-6-7173

za desetak, ker dolgoševci je veliko tudi na dveh nogah, ne samo na štirih. Tudi jaz sem bil med njimi za desetak.

Na žrebanju je hišo dobil neki newzealandski mornar (državljan Nove Zelandije). Imel je samo eno srečko — torej je hišo poceni "zadel". Vprašali so ga, kaj hoče s hišo. "Prodajte jo za čimvišjo vsoto, denar pa naložite na Bank of America v San Francisco."

Ker, kot že omenjeno, dotičnik ni ameriški državljan, je dobil po raznih davčnih ter drugih odbitkih in komisijskih \$47. Nato so mu odbili še \$3, torej je za "svojo" hišo dobil celih \$44. Mislim pa, da bo dobil tišočake in kako tudi ne, če pa so mu rekli, da je hiša vredna najmanj \$47,000.

Dnevnik San Francisco News je poročal, da je dotična družba napravila čistega s prodajanjem srečk \$150,000.

Pozdrav čitateljem Proletarca. — Anton Kunip.

KOMENTARIJ

(Konec s 1. strani)

ma res zima, letos pa je premila, zato so mnogi redni obiskovalci ostali rajše doma.

Nekdo, ki je bil nedavno na obisku v starem kraju, je nam poslal izrezek, v katerem je poročilo, da bo Jugoslavija izvažala v Anglijo tudi meso. Tako namreč določa nedavno sklenjena trgovska pogodba med jugoslovansko in angleško vlado. To poročilo je iz Londona in poslala ga je ameriška novinska agencija Associated Press. Jugoslavija bo pošiljala Angliji goveje meso, jagnjetino in svinjino — letos glasom pogodbe 500 ton, prihodnje leto 2,500 ton, leta 1952 11,000 ton, leta 1953 15,000 ton in leta 1954 tudi 15,000 ton.

V oblasti evropskega imperalizma je ostala samo še Afrika, toda tudi v nji že dolgo tli želja po osvoboditvi.

Posiljatelj pravi v pismu: "Čudno, ker živeva v stari domovini tako primankuje, pa ga vlada drugam prodaja!" Je čudno in ni. Kajti primanjkuje tudi strojev, in ker Jugoslavija nima dolarjev, jih kupuje v inozemstvu s svojimi živežem, z lesom, rudami, vinom, žitom itd. Morda bo v Jugoslaviji ob koncu njene petletke več mesa tudi za domače prebivalstvo, ne samo za Anglijo. Vlada obljublja tako.

Azija v glavnem za zapad. imperializem skoro vsa izgubljena

(Konec s 1. strani.)

bosta obe deželi druga z drugo vzajemno delovali.

Konec evropske oblasti v Aziji Dočim je Rusija s preobrati v Aziji pridobila na moči, je pa imperializem zapadnih evropskih držav svojo vlogo v nji skoro že čisto izgubil. Velika Indija s Pakistanom vred je sedaj suverena država, dasi se navezana na angleški gospodarski sistem. Nizozemska je izgubila Indonezijo, ki se je organizirala v "Združene države Indonezije". Steje okrog 77 milijonov prebivalcev. Toda njena bogastva so še pod kontrolo nizozemskega, angleškega ter ameriškega kapitalizma.

Francija izgublja Indokino. Skusa si jo obdržati s silo in vojno med domačini in francosko armado v nji še traja. Za Francijo bi bilo pametno priznati, da je ta velika dežela zanjo izgubljena in naj bi rajše sklenila pogodbo vzajemnosti z novo vlado, namesto da si jo dela za sovražnico.

V oblasti evropskega imperalizma je ostala samo še Afrika, toda tudi v nji že dolgo tli želja po osvoboditvi.

SPOMNITE SE SVOJIH V DOMOVINI Z DARILOM

DOVOLITE, DA MI NAPRAVIMO ZA VAS HITRO — EKONOMIČNO — SIGURNO NE ČAKAJTE — NAROČITE SEDAJ

Uspešno nam je dobili veliko zalogo prvovrstne moke, znamke "Gold Medal", katero lahko za NEODREJEN ČAS — dokler zaloga traja — lahko pošljete v Jugoslavijo po ZNIZANI CENI in sicer:

GOLD MEDAL

\$8 moka v vrečah od 100 lbs. s plačanim prevozom do Reke

GOLD MEDAL

\$11 moka v vrečah od 100 lbs. s prevozom plačanim do najbližje postaje prejematelja

OPOMBA: Zaradi obstoječih odredb v Jugoslaviji priporočamo, da pošiljatelj ne pošilja več kot dve vreči moke na eno osebo.

STANDARD PAKETI: Naši veliki izbiri Standard paketov smo dodali Paket "A" z vsebino 100 funtov riža — long grain Carolina Rice — extra fancy.

Do najbližje postaje prejemnika \$25.00

Do Reke \$22.00

Predvidevajoči porastek cene kavi a želeči obdržati dosedanje ceno Standard Paketa, kupili smo pravočasno dodatno količino kave, vsled tega NASE CENE STANDARD PAKETA ostanejo iste in ravno tako tudi KVALITETA KAVE v njih.

Pišite po pojasnila za pošiljanje vašim v domovino teh vseskozi ekonomičnih paketov s hrano.

STREPTOMYCIN pošiljamo z zrakoplovno pošto v vse kraje Jugoslavije po sledečih ZNIZANIH cenah:

10 gramov	\$ 9.00	40 gramov	\$36.00
20 gramov	\$18.00	50 gramov	\$43.00
30 gramov	\$27.00	100 gramov	\$83.00

OPOMBA: S tem obveščamo pošiljatelje, da smo mi za vsa naročila samo posredovalci med pošiljatelji in tukajšnjimi oblastmi, torej vsled tega vsako naročilo postane lastništvo pošiljatelja.

Najboljše posluje vam daje

DOBOVOLJNI ODBOR, Inc.

245 West 18th Street — New York 11, N. Y.

Tel. Watkins 4-9016

And So What . . . !

The U. S. labor department recently informed the nation that the average soft coal miner earned 10 dollars a week more than the average steel worker.

The U. S. labor department said its latest figures show the average steel worker earned \$62.31 a week in September and that under present conditions in the mines, soft coal miners average about \$73 for a full week's work.

So what—would the average steel worker trade places with the average coal miner and—would the average steel worker be satisfied to work only about 20 days in winter and 15 days in summer?

Those seem to be two points of interest which the labor department forgot to mention—that the coal miner takes his life into his hands EVERY DAY HE WORKS—and that he is usually lucky if he can get 200 days' work a year in normal times.—The Progressive Miner.

Just One More Reason

The House Un-American Activities Committee has demonstrated on many occasions an unprincipled, undemocratic attitude that has shocked most Americans. Now the committee has been handed another black eye, this time by a man who served as its chairman for two years, J. Parnell Thomas.

Thomas has pleaded nolo contendere, which is tantamount to a plea of guilty, to charges that he participated in a kick-back racket that netted him around \$9,000 over an eight-year period. The device he used was payroll padding and kick-backs from fictitious employees.

While that sum might be considered small potatoes as kick-backs go, the point remains that Thomas engaged in a vicious, degrading practice during his tenure as an elected public official.

Moreover, while he was sitting in judgment over others as chairman of the House Un-American Activities Committee, this New Jersey Republican was defrauding the government in the same callous manner the committee was using in defaming the character of many honorable and law-abiding citizens summarily called before the body.

The House Un-American committee has had a sordid record. In case after case, good citizens have been accused, often by innuendo, of so-called subversive activities. By the time honest citizens have been able to get their side of the story to the public, the damage has been done.—The Advance

REFLECTIONS

By Raymond S. Hofses

IF YOU HAVE been thinking about President Truman's prophecy of a trillion (that's a thousand-billion or a million-million) dollar yearly income economy, you'll do well to keep your enthusiasm under control.

As a hopeful forecast it's a phony, because a boost in the money value of a nation's output is more likely to bring pain than pleasure to a large section of the population.

Truman's "optimism" recalls an old story that many have passed you by. It's about little Johnny who brought home a mongrel pup that he'd adopted on his way home from school.

"It's a very valuable dog," Johnny assured his outraged mother. "Why Mom, I bet I could sell that dog for a million dollars."

"Well," said his exasperated parent, "you can't have him here, so the best thing you can do is to take him out and sell him."

Johnny departed with the "valuable" mut and soon returned without him.

"Did you sell your dog," Mom asked.

"I sure did," gloated Johnny. "And I got a million dollars for him too."

Mom smiled. "And where's the money," she demanded.

"Oh, I didn't get cash," Johnny explained. "I traded him for two half-million-dollar cats."

IT WOULD BE easy to have a trillion dollar economy by simply raising the price level of everything.

But that means inflation, and inflation means heavy losses and considerable misery for many people who have been combining the twin virtues of industry and thrift in their daily lives.

Nevertheless, President Truman need not strain himself to prove his point. The unfortunate fact is that he's right. We ARE heading toward a trillion-dollar economy, as every housewife knows when she takes her family's dollars to the market place. It is true that the products of American industry are becoming more valuable in terms of dollars. But it is also true, and necessarily so within the kind of economy that capitalism is, that the value of dollars in terms of goods is shrinking in proportion.

IF PEOPLE WOULD understand and not forget for a single minute that they just can't have more than is produced they'd be insulated by the optimistic note in Truman's prediction. For his words were a threat, not a promise.

The \$42-billion budget (with a \$5- or \$6-billion deficit) for which the President is asking sounds like big production. But it doesn't mean

that the people will enjoy big consumption, or big leisure, or big security for the dollars they may get for their labor. What it does mean is big taxes and big prices and big losses for "patriots" who have been buying the government's bonds.

How could it be otherwise when more than 70 cents out of every one of those dollars are earmarked for the waste of past, present and future wars? Certainly the value of goods in terms of dollars is going to go up! And just as certainly the value of dollars in terms of goods must go down—just as it IS going down, and down and down, constantly!

But more dollars won't mean more things for people to buy and use in America any more than it meant that in inflation-crazed Germany or than it means abundance in China today.

IF THE AMERICAN people want to be able to trade "million-dollar dogs" for "half-million-dollar cats" all they have to do is hold fast to the capitalist system until its final flop—and in the meantime accept at face value every device of capitalist-minded politicians to preserve class exploitation.

But if they want to get the full benefit of production, then the American people will do well to begin producing abundance for use instead of for mere dollars of doubtful and changing values. And they can do that only when the means of wealth-production are owned by everybody and when private-profit capitalism is replaced with cooperative socialism.

JAP BUDGET CUT

TOKYO—The Japanese cabinet has sent to the Diet a proposed 1950 budget of \$1,833,333,333. This is \$125,000,000 less than the 1949 figure.

The Lamb

Little Lamb, who made thee?
Dost thou know who made thee;
Gave thee life and bid thee feed;
By the stream and o'er the mead;
Gave thee clothing of delight,
Softest clothing, woolly, bright;
Gave thee such a tender voice,
Making all the vales rejoice?
Little Lamb, who made thee?

Little Lamb, I'll tell thee,
Little Lamb, I'll tell thee;
He is called by thy name,
For He calls Himself a Lamb.
He is meek and He is mild,
He became a little child.
I a child and thou a lamb,
We are called by His name.
Little Lamb, God bless thee.
Little Lamb, God bless thee.

Gifford's Telephone Career Is 'Horatio Alger Story'

But It Illustrates How 'Insiders' Control Corporations And 'Other People's Money'

Back in 1914 the late Louis D. Brandeis, who became a great justice of the Supreme Court, wrote a famous and influential book—"Other People's Money."

In the 1930's, when William O. Douglas, a present Supreme Court justice, was chairman of the Securities and Exchange Commission, he repeatedly pointed out a "revolution" going on in American life and business, and its results.

What Brandeis and Douglas were talking about, and the reasons for their warnings, are well illustrated by the career of Walter S. Gifford, who retired recently as head of the American Telephone and Telegraph Company, commonly called the "Bell System" or "Telephone Trust."

Looked at from one side, Gifford's business life is an inspiring "Horatio Alger" story, of American opportunity and a man who made the most of it. He rose from office desk to president and board chairman of the world's biggest corporation.

The story has another side, however, and one which all Americans—particularly the stockholders who are supposed to "own" corporations—need to understand.

Gifford and other defenders of Big Business are fond of pointing out that A. T. & T. has 825,000 stockholders. What a wonderful example of industrial and financial democracy! they say. See how widespread is the ownership and control of this great corporation, and how wide is the sharing of its profits!

Well, 825,000 are a lot of people, but they have absolutely no "say" about the policies of the A. T. & T., its fabulous \$10 billion assets, its \$3 billion annual income, Mr. Gifford's \$209,000 salary, or the \$95,000 annual pension he gets now that he has retired.

The 825,000 put up all the money—the billions which bought the 25 million shares of Bell stock.

Mr. Gifford and the other "insiders"—the top officials and directors—put up practically no money. Altogether, they own only 10,582 shares, or less than one of each 2,300 shares which provided the company's capital.

Yet everyone in Wall Street knows that Gifford and his group of "insiders" controlled the \$10 billion Bell System as absolutely as though it were their private possession. The 825,000 "little fellows," scattered all over the country, have no more "say" in Bell management than the "Man in the Moon."

This "divorce of ownership and control" is the "revolution" Douglas was talking about. That divorce has taken place in most corporations, and is going on in others. Even ownership of a large "block" of stock often carries no power against the "insiders"—a "self-perpetuating" group of top officials and directors.

Back of the "insiders" are big bankers and insurance companies, to whom control of corporations is profitable. Such control enables them to dictate how the corporations shall spend their billions—from whom they shall purchase steel, coal, trucks and other supplies—at fancy prices and without competition.

"Well," the average American may say, "how does that effect me?" It obviously affects stockholders. Though they are the owners, the "insiders," with little investment of their own, have the control and get the "gravy."

It affects workers and consumers, because such control means higher prices and less money for wages.

It affects all citizens. What will become of democracy if great

control is in the hands of a few "insiders"—with practically no money invested—and the Wall Street interests which profit from "milking" them.—Labor, Washington, D. C.

'Punch-boards Paying Big Money, But Not to Those Who Play Them

Des Moines—Sheriff Howard C. Reppert turned up some interesting reading in a raid here at the home of a "punch-board" wholesaler. He found catalogues which disclosed the fancy profits storekeepers are able to make with the boards—all at the expense of small gamblers who spend their nickels in the hope of winning large prizes.

For instance, a "big jackpot" board, which offered a top prize of \$25, gave the player only one chance in 160,000 to win.

Such a board costs the cigar store or poolroom operator \$6.10. He collects \$50 from players at five cents each for 1,000 punches, and pays out an average of \$21.40 in prizes. That leaves \$22.50 in profit.

In some places four or five boards are punched out in a day. Under such circumstances, the operator doesn't have to worry about selling any cigars; he's making a good living on the punchboards.

Backtrack

We've all been talking proudly about our 150 million population. But now we will have to backtrack a little.

The Census Bureau says there are only 148,720,000 Americans. However, that is 17,051,000 more than when the last official census was taken in 1940.

Laws, Laws

WASHINGTON—There are 440 more federal laws on the statute books than there were last year at this time.

THE MARCH OF LABOR

Maybe So

Congressman Aime J. Forand, of Rhode Island, thinks that some people are cheating the government out of taxes.

He says: "If every tax legally owed the government were collected, I believe the budget could be balanced without any tax increases."

Now we wonder who the congressman is talking about. Certainly it can't be the workers of the nation. They are nicked for their share of the nation's bills even before they get their earnings. So it must be the business men, large and small, of whom the Rhode Islander is suspicious.

Well, one thing is certain. Business men have lots of opportunities to chisel. Indeed, they are in a sort of super class in this regard.

And so, by the way, are politicians. This has been demonstrated by the apprehension of some crooks who padded payrolls illegally. But even worse is the lawmaker who dodges taxes legally by voting himself tax-free expense accounts.

Come to think of it, the President, himself, gets a \$50,000-per-year jump on the tax collector by the "expense" device. Perhaps Congressman Forand had this in mind when he talked about taxes "legally owed." The officials who make the laws to tax workers on every last cent they earn have seen to it that taxes are "legally not owed" on a portion of what they get.—Reading Labor Advocate.

Eisenhower's Security

As a General of the Army, Dwight D. Eisenhower receives retirement pay of \$18,761 a year. It's his for the remainder of his life.

Eisenhower's base pay is \$11,457

\$1,800 and his subsistence allowance is \$504. On top of all that, he gets a "personal money allowance" of \$5,000. (He also has the Government-paid services of a major, who serves as an aide, and an enlisted orderly.)

According to the subcommittee staff of the Joint Congressional Committee on the Economic Report, roughly 10 million families in the United States last year earned less than \$2,000—or quite a bit less than merely the rental and subsistence allowances granted to Eisenhower.

The General, of course, has been on the Government payroll for almost 40 years. He never had to worry about losing his job or paying for the necessities of life. He never had to worry about his medical or dental bills, or about those for his family. The Government took care of them.

And right now, General Eisenhower gets free medical, dental and hospital care. Furthermore, he can take advantage of the cheaper, tax-free prices of goods sold at Army commissaries.

It seems, then, exceptionally poor grace for Eisenhower to criticize the great number of Americans who also want security—if only just a small portion of the security which he, himself, is guaranteed by the Federal Government.

It seems almost improper, too, for a graduate—and the father of another graduate—of a school owned, operated and controlled by the Government to assail those who believe that same Government should give a small measure of financial aid to the thousands of struggling schools with their millions of youngsters.

General Eisenhower's professed concern for the men who carried the rifles and faced the mortar shell barrages for him in Europe should cause him to cut out that sort of talk.

There are one or two veterans who would like to look forward to a little security, and one or two who have children in understaffed, overcrowded schools.—League Reporter.

More Jobs Needed

The population is growing faster than the increase in the number of jobs, Secretary of Commerce Charles Sawyer warned recently. That is the reason why the average number of jobless in 1949 was greater by 1,300,000 than in 1946, although there were almost as many people employed.

Victory Goes Sour

Socialists, who polled a woefully small vote in the recent elections in New York City, are viewing the results of Labor's support of Mayor O'Dwyer with mixed emotions.

The reason is a condition that is revealed by a story in recent Sunday's New York Times. It appears that O'Dwyer, having been elected largely because of Organized Labor's support, is now snubbing Labor. And the union leaders are sore.

There are at least two counts in Labor's bill of complaint: First, O'Dwyers appointed a member of the Board of Transportation who is unacceptable to Labor. Second, not a single representative of Labor was among the 120 guests who were invited to see O'Dwyer sworn in for his second term.

One CIO official is quoted as calling the Mayor's behavior "a slap in the face." And Labor is not mollified by a suggestion that a special reception be arranged for union officials.

Since Labor's support of O'Dwyer was one of the reasons for the low Socialist vote, Socialists might be excused for gloating a little when the opposition turns sour. However, the point of it all is too serious for petty group satisfactions.

What the incident in New York shows is that in supporting candidates of either of the two parties of capitalism Labor is making an error that is basic. By such tactics workers can't win; in the end they must become the tail of a political machine and be wagged by it.

There is only one ballot-box policy that will profit the workers of this nation. It is by supporting a party of their own which challenges the entire private-profit system and which offers a new and independent set of principles to the voters.

Instead of asking either Democrats or Republicans to do something for them, workers should organize their own party to do something for themselves. The Socialist Party, as it has functioned up to this time, has been such a party. Its program is one which aims to gain for workers all that their labor produces.

What already has happened to weaken Labor's love for O'Dwyer is of minor importance. But it is significant of what will happen when any real and vital difference arises between the workers and the owners of this capitalist party. With a few exceptions, the politicians of capitalism can be expected to turn upon the workers who elected them.

Unfortunately, Labor has not learned the necessity of independence in organization and purpose to which we are pointing. For, according to the "Times" story, AFL and CIO officials took pains to emphasize that "if an election campaign were to take place next week, they would again support O'Dwyer."

Well, if that's the way they feel about things, we have to be satisfied. But we are sure that they will be snubbed and disappointed "again and again and again" so long as they follow such a course.—Reading Labor Advocate.

It's a great system

By JOHN PAINE
(From Federated Press)

Trouble with the country, says Gen. Eisenhower, is that too many people have champagne-and-steak appetites and beer-and-frankfurter incomes.

Trouble with too many generals is that they have 1952 political ambitions on 1890 social outlooks.

There's a proposal in the Senate to raise the average social security pension for people over 65 from \$26 a month to \$44.

But some Senators are afraid of the increase. They think it might let the aged retire instead of get laid-off.

LITTLE LUTHER

"Pop," said Little Luther, "I've made a New Year's resolution not to fight with you any more."

"I knew you'd see things my way," said Mr. Dilworth, smiling broadly. "Everybody's seeing things my way. HAPPY NEW YEAR!"

"You mean you're twisting somebody else's arm, too? Who's the other poor jerk?"

"It's not a jerk. It's a group of jerks—the We Love Dilworth Dimity Diaper Employees Assn. They have adopted a series of resolutions which I'm thinking of submitting to the NAM as a prize advertisement. Let me read them to you, son:

"1. We hereby highly resolve to love, honor and obey our boss every day in the week, including our day off, at no increase in pay.

"2. We promise to work harder, eat less, economize and stop soy-beaning (hitherto known as beefing).

"3. We promise to give up our rest periods in exchange for 10-minute educational lectures on Living Dangerously—the Thrills of a Pensionless Old Age and similar subjects.

"4. We promise not to waste our time writing letters to our congressmen bothering them about rent control, high prices and other trivial issues.

"5. We promise to defend the nation's economy and our way of life by substituting layoffs for vacations, wage cuts for higher pay, speedup for the shorter work-week, freedom of the individual for social security and the right to be sick for health insurance . . ."

"I give up," cried Little Luther, "While you were at it, Pop, why didn't you have them give up that union of theirs?"

"Oh, no," Mr. Dilworth protested. "That would be violating the Taft-Hartley law."

Thrift is becoming a national virtue, thanks to the withholding tax and the war budget.

Instead of waiting till the next year to pay for it, we're paying for it in advance:

More than \$3 out of every \$9 withheld from our pay is going towards military preparation.

This works something like U. S. savings bonds.

Put in \$3 now, get back \$4 worth of hell in 10 years, or even sooner.

Then there's the straw boss who thinks he's lucky.

He was so sick so often last year that his doctor bills were so high that he's going to get a refund on his income tax.

He figures 10 trips to the psychiatrist will make him even, and a death in the family will put him on Easy St.

Christmas comes but once a year. . . .

And maybe that's why it's more popular than Monday morning hangovers.

Here's Proof

At last, here is proof of what a lot of drivers have believed right along, despite all the jokes: Women are better drivers than men.

The figures prove it, in Washington at least. Women drivers were involved in only two of 71 fatal accidents during 1949 in the nation's capital. In four years only five women drivers have been mixed up in auto fatalities.

Safe

The head of the house was reading a newspaper article very carefully. When he had come to the end he remarked to his wife:

"Do you know, dear, I think that the cleverness of the father often proves a stumbling-block to the son."

His wife heaved a sigh of relief.

"Well, thank goodness," she said, "our Bobby won't have anything to fall over!"

She was waiting for him in the shadows of the hall. When he appeared she asked eagerly:

"What did father say when you asked him if you could marry me, dearest?"

"He didn't absolutely refuse," replied the young man sadly, "but he imposed a very severe condition."

"What was it?"

"He said he would see me hanged first."

Earth hath no sorrow Heaven cannot heal. — Moore.